

konstateres ved en gennemgang af de arkiverede sager.

Ad spm. nr. S 1354

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af Tove Fergo (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 3863, lød således:

Til justitsministeren (8/2 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes lovgivningen om tvangsbortadoption i Norge fungerer i forhold til den samme lovgivning i Danmark?«

Supplerende svar (6/6 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som nævnt i den foreløbige besvarelse af 15. februar 1996 har Justitsministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Det Kongelige Barne- og Familiedepartement i Norge. Udtalelsen vedlægges i kopi. (Ikke optrykt her).

Det fremgår af udtalelsen, at adoption af en person under 18 år i Norge normalt kun kan ske med samtykke fra barnets forældre.

Adoption uden forældrenes samtykke kan dog finde sted i tilfælde, hvor forældrene er frataget forældremyndigheden over barnet, såfremt det må anses for sandsynligt, at forældrene varigt ikke vil kunne give barnet forsvarlig omsorg, eller at barnet har fået sådan tilknytning til de mennesker og det miljø, hvor det bor, at det efter en samlet vurdering kan føre til alvorlige problemer for barnet, hvis det bliver flyttet. Det er endvidere en betingelse, at adoptionen vil være til barnets bedste, og at de personer, der ønsker at adoptere barnet, har været plejeforældre for barnet og vist at være egnet til at opfostre barnet som deres eget.

Det fremgår af udtalelsen, at reglerne om tvangsadoption kun sjældent anvendes i norsk praksis.

Efter den danske adoptionslov kan adoption af en person under 18 år som udgangspunkt ligeledes kun ske, hvis der foreligger samtykke fra forældrene.

Statsamtet kan dog i særlige tilfælde give tilladelse til adoption uden forældrenes samtykke, såfremt hensynet til barnets tarv afgørende tilsiger dette, jf. herved lovens § 9, stk. 2. Er barnet anbragt uden for hjemmet med bistand fra kommunen, kræves tillige samtykke fra Den Sociale Ankestyrelse. Statsamtet har efter anmodning fra Den Sociale Ankestyrelse mulighed for på forhånd at give tilladelse til, at et barn, der er anbragt uden for hjemmet med bistand fra kommunen, senere bortadopteres, selv om samtykke ikke kan opnås fra forældrene, jf. herved adoptionslovens § 10. Er der truffet en sådan afgørelse, skal forældrene ikke på ny spørges, når adoption til sin tid søges gennemført.

Bestemmelsen i § 9, stk. 2, anvendes navnlig, når der er tale om børn, der gennem længere tid af kommunen har været anbragt i familiepleje, og hvor de biologiske forældre har undladt at opretholde en rimelig kontakt med barnet. Bestemmelsen vil dog efter omstændighederne også kunne anvendes i situationer, hvor der har været kontakt mellem barn og forældre, såfremt kontakten skønnes at have været til skade for barnet.

Bestemmelsen i adoptionslovens § 10 tager særligt sigte på institutionsanbragte børn, for hvem det har vist sig umuligt at opretholde en kontakt mellem barn og forældre. Bestemmelsen sikrer, at de plejeforældre, der er interesseret i at adoptere et sådant barn, der normalt vil have opholdt sig på institution i længere tid og således ikke længere er helt lille, har mulighed for at få en rimelig sikkerhed for, at adoptionen ikke senere vil strande på grund af forældrenes modstand.

Endvidere har statsamtet efter bestemmelsen i adoptionslovens § 9, stk. 1, mulighed for at tillade adoption i tilfælde, hvor forældrene har afgivet behørigt samtykke, men hvor samtykket senere er tilbagekaldt, såfremt tilbagekaldelsen under særlig hensyntagen til barnets tarv ikke er rimeligt begrundet, f.eks. i situationer, hvor barnet – efter at samtykke er blevet givet – har været anbragt i pleje og er faldet godt til hos de plejeforældre, der er interesserede i at adoptere barnet.

I praksis er de myndigheder, der har ansvaret for børn, der er undergivet børne- og ungdomsforsorg, tilbageholdende med at tage skridt til gennemførelsen af tvangsadoption, idet afgørelser herom afvejes over for et grundlæggende ønske om så vidt muligt at bevare en vis kontakt mellem barnet og de biologiske forældre.